

Sind 12 kop.

Biblioth
universi
Dorpat

„Ja nüüd kolmandamaks, Roja! kui ja nendest mõlemist ettepanekut kumbagi ei walitse, waid minu juure tahad jätta, kui minu truu armastaja, nii et ja minuga kõik rõõmud ja wiletsused jelles hädaohtlikus elus, mida ma omale wabatahtlikult olen walitsenud, tahad kanda ja minu pruut ehk nii kui jeda ilm jaab nimetama, ühe rõõwlipealiku armukene olla?“

Roja kohkus jelle sõna „armukese“ juures kangeste, kuna ta weel kibedamini nutma hakkas.

„Üksnes siis, Roja, üksnes siis, kui ja wabatahtlikult mulle ka oma edespidi armastust tahad kinkida — üksnes siis, minu kallikene, pead ja minu oma olema! Nüüd palun ma sind, walitse ja tee otust!“

Roja wõitles ühte rasket wõitlust.

Rinaldo wõttis pehmelt tema käest kinni ja ütles tajakeste tema kõrwast ülesse tõustes. „Roja, ma saan jeda kohe lorda saatma, et sinu joowi täita!“ Nende sõnadega tahtis ta eemale minna.

Seal kargas Roja korraga maast ülesse ja lasi ennast oma armukese rinna najale wajuda.

„Wõta mind wastu, Rinaldo, ma jäen sinu juurde!“ hüüdis ta mõlema kätega tema kaela ümbert kinni wõttes.

Armastuse wägi oli kängem olnud, kui tarkus ja mõistus.

Rinaldo jurus teda õrnalt oma rinna wastu.

Sõnu ei leidnud nad selleks kumbki.

Korraga tuli Theresia jookstes sinna.

„Ah, Roja, sina jääd siia?“ hüüdis ta rõõmjal.

Tajakeste peastis Roja ennast armastaja mehe käte wahelt lahti ja naeratas oma sõbrannale rõõmu silmarwee pisaratega, wastu.

„Mina jäen ka!“ hüüdis Theresia Nerole kätt andes, kes jelle wahel peal rõõmsa näuga sinna oli ilmunud, kuna ta edasi rääkis: „Kas pealik julle ka ühte niisugust ettepanekut on teinud, kui Nero mulle?“

„Üksna jedajamat, Theresia!“ — wastas Rinaldo naeratades.

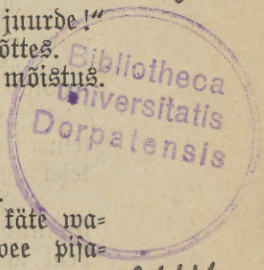
„Meie wõtšime nõuks, teid endid jeda walida lasta. Noh, teie olete walinud ja meid mõlemaid üheks õnnelikuks inimeseks teinud. Kõige jõu ja wäega, mis aga iganes meie wõimused seisab, tahame meie teid kaitsta ja auu sees pidada, nii et Teil oma walimist ilmasi ei oleks tarwis kahjatjeda.“

„Pealik, minule on see elu juba üksna meelt mööda!“ hüüdis Theresia. — „Aga ärge laste mitte ühte inimest jurnuks!“

„Minu teades ja minu tahtmisega ei tohi ühegi inimese

Rinaldo Rinaldini

2

91111

weri jooksta, olgu siis, kui jeda awalikus wõitluses ette tuleb, nii kui ma jeda juba ennemalt olen ütelnud!" ütles Rinaldo.

"Aga kus on siis Nanni?" küsis Roja häkitsejt.

Walujoon lendas üle Rinaldo näo.

Zmetledes, pool kartlikult filmitjes Roja oma armukese otja.

Kero wõttis Theresia käest kinni ja wiis teda sealt eemale.

Nad astusiwad koopast wälja ja filmitsejwad ümberringi.

Rinaldo katjus käega otjaest ja wastas wiimaks: "Nanni ei ole mitte siin, Roja!"

"Mitte siin? Kus siis?"

"Ma olen sulle tema üle lubanud seletust anda. Seda pead ja ta saama, ehk ma jeda küll palju armjamini oleks näinud, et ja jeda vähemalt nüüd minu käest ei oleks küsinud, sest et mina praegu nii ütlemata õnnelik ja rõõmus olen!" wastas Rinaldo.

"Oh Jumal, ja ehmatad mind sellega kangeste!" hüüdis Roja. "Ega temale ometegi mõni õnnetus ei ole sündinud?"

"Rahjaks küll, kallis Roja!" jostistas Rinaldo.

Roja kahwatas kangeste ära.

"Jumala pärast, kas ta on jurnud?" hüüdis ta hirmuga.

"Ei, jeda küll mitte, waid ta on aga üksnes haige!" wastas Rinaldo.

"Haige?" ja jeda ei ole ja mulle weel ütelnudki? kus tema siis on? mina tahan tema juure minna, mina pean teda nägema!"

"Ta ei ole mitte siin, Roja. Mina olen jeda sulle juba ütelnud. Rahusta ennast aga sellega, et ta väga hea koha peal ja ülewaatuse all on, nii et ta lootuse järele peagi jälle paremaks saab saama. Kui ja jeda just nõuad, teda näha jaada, peale selle, kui ma jeda lugu sulle kõik olen ararääkinud, peab sinu joow täidetud saama. — Nüüd kuule ja pane jeda hoolega tähele, aga ära eruta ennast nii väga!"

Rinaldo andis jellepeale oma armukesele Nanni kurwa lugu teada, millest ja mõndagi sõna rääkimata jättis, et Rojat mitte asjata ärritada.

"Rinaldo, kas pean ma sulle jeda ütleva, mis Nanni mõistust on seganud?" ütles Roja korraka rääkima hakates, kui Rinaldo oma rääkimist oli lõpetanud. "Ta armastab sind!"

Rinaldo kohkus jeda kuuldes kangeste. Tema oli jeda asja küll nii katsumud seletada, et Roja sellest aru ei pidanud saama, kuna see temale aga siiski nurja oli läinud.

"Sa imetled selle üle, kuna see ometigi nõnda on!" üt-

les Roja edasi rääkides. — „Oh, teda õnnetumat! miskpärašt wõtsid ja teda esmalt kaasa?“

„Et ta jedajama nuhtlust ei pidanud kannatama, mis tema isa minu wastu wõlga on!“ wastas Rinaldo waikselt. Mõlemad waiksijwad.

„Tule Roja, lähme ennašt wälja lahutama, et meie südamed mitte raskeks ei läheks, asjade üle, mida meie ometegi teiseks ei wõi muuta!“ ütles Rinaldo Roja kae alt kinni wõttes.

„Bealik, hommiķu suurus on walmis!“ kõlas korraga heal eest koopast. Lähemal filmapilgul seisis ka juba Anna Nikolo kurrwameelse paari ees.

„Sumala pärašt, mis näod teie teete!“ ütles ta edasi padrates — „Roja, minu tuiķe, tee mulle jeda ainumat meelehead ja anna oma pealikule ühte südameliķku muju, siis aga wii teda wälja õhu kätte. Seal saab teie mõlemate süda rõõmjakks ja meel heaks. Edasi, wäike arg loom, ifka rõõmsalt ja lustilikult!“

Roja naeratas kurrwalt.

Rinaldo aga oli jelle nõuga täieste rahul. Ta oli jelle üle weel pealegi rõõmus, et Anna teda jellest piinlikust oliķust peastis. Ta tõmbas Roja oma kaenlase ja andis tema rooķi huultele magusa matķu, mis peale nad eelminewa Anna järele hakkasijwad minema.

Pärašt hommiķu jõõķi jaiwad Roja ja Theresia niisamuti rõõwliste hulķa wastu wõetud, kui Annagi.

Rõõwliķ wandusijwad, iseäranis Roja, kui oma pealiķu armuķese wastu, auuķtust ja lugupidamiķt ülesķe näidata ja teda kui tarwis oma eluga kaitsķa.

Rinaldo, andis neile mõlemile üķe hõbedaga kaunistatud wäike püķtoli, mida nad jaagiks oliwad jaanud.

Selle peale läķs ta Roķaga, Theresia Meroga ja Anna Nikologa, ülesķe kalķu mäģestikku.

Maestele jai jeal kätte õpetatud, kuidas nad oma sõjariistadega pidiwad ümber kaima, mille järele peagi rõõmus naer ja püķtolite heledad paugud kalķudest tagasi kõlasijwad.

Need lastniķe harjutused tegiwad naesterahwastele ütle-mata juurt nalķa, millest nad sugugi ära ei näitanud wäķima, iseäranis Theresia, kellele Rinaldo jeda lastniķi wiimaks üsna ära pidi keelama, mille üle Theresia muuķus moffi tegi.

Ka Roķa oli ennašt jelleģa nii ärawäķitanud, et ta üsna õhetas.

"Ma ujun ja arvan, et meie omale tublid lastjad oleme mõitnud!" ütles Nikolo.

"Jah, kalju rahnude peale lastivad nad küll — aga —"
"Muud ei tahagi meie mitte!" ütles Roja wähele rääkides.

"Aga pealif, millal lähme meie siis teele?" küsis Nikolo häkiste.

Meil on selleks weel aega! jest mõtle ometegi, enne kui Lodowiko oma etteseatud kohale ja eesmärgile jõuab ja — sealt tagasi tuleb, lähewad selleks juba mõned nädalad mööda, kuna mul ka selleks hingu oleks, et sinise elu ja oludega en-
nast wähe tuttawamaks teha.

"Mõttele wana piimamehe peale!" hoiatas Nikolo.

Rinaldo naeris.

"Tema poolt ei ole miski hädasohtu karta!" hüüdis ta.

"Roja käis Rinaldo kõrwas, käsitäes.

Räitas, kui oleks ta nende juttu pealt kuulanud, nii wait ja mõtetes käis ta Rinaldo kõrwas.

Asjalugu ei olnud aga jugugi nõnda; tema mõtted wi-
bistiwad hoopis mujal.

Nad jõudsiwad peagi oma laagrisse tagasi, kus Roja korraga oma armukehale midagi kõrwa sisse sõjistas.

"Mritatult löi ta filmad ülesse.

"Kuidas? ja tahaksid siis tõega?" küsis ta.

"Ma tahaks teda heameelega korraks näha jaada —"
wastas Roja.

"See ei lähe kuidagi moodi mitte," Roja.

"Sa tead ju, mida ta omale sisse on mõtnud. Mõttele, mis selle hirmus tagajärg võib olla."

Roja jäi wait; aga näha oli, et Rinaldo keeld temale meeltmööda ei olnud.

"Ma jaan selle üle järele mõtlema, Roja, ja sulle selle üle pärast lõunat wastust andma," ütles Rinaldo ja läks naiste juurest ära.

Nad läksiwad jeltis koopasse ja Rinaldo astus oma jelti-
meeste juurde, kellele ta toidu moona muretsemiseks kästusi wälja jagas.

Ta hulkus selle peale tükk aega metsas ringi ja tuli sealt alles lõune jöömaajaks tagasi.

Lõune laud ei olnud täna mitte juur, jest et teised rööw-
lid weel tagasi ei olnud tulnud.

Rinaldo oli ütle mata röömus, kuna wein ka Rosat a
Theresiat õige röömisjaks tegi.

Rorraga hüüdis Rinaldo: „Rosa, ma olen ühte head nõu leidnud, kui jul jelleks aga lusti on, siis lähme homme Nannit vaatama.

Rosa oli jellega ka kohe nõus.

„Hea küll, siis tule minuga kaasa!“ ütles Rinaldo naeratamisega üles tõustes.

Rosa läks temale järele.

Rinaldo wiis teda alla orgu.

Sealt otjis ta riide kotid ülesse ja ütles neid lahti tehes:

„On jul hinna ennaft wale riidesse panna?“

Rosa filmitjes neid riideid.

„Meeste riided?“ hüüdis ta naerdes.

„Ja muidugi! jst üksnes tundmatalt jaab see meie wõimalik olema, wana üfiksase juure minna, kus Nanni praegu wiibib,“ ütles Rinaldo edasi rääkides. — „Meie teeme endid kui reijjad, kogemata wana Donato juurde minema.“

Katju omale jeda ülikonda jelga panna. Kui see paras ei peaks olema, siis wõite teie jeda pärast lõuneks ümber teha!“

„Ma ei wõi ju mitte — —“ wastas Rosa näost weripunajeks minnes.

„Mine sinna kalju nurga warjule — ma jäen jind siia ootama!“ naeris Rinaldo.

Ka Rinaldo pani omale teised riided jelga ja ei tuurimud kaua, kui ka Rosa sinna tuli.

Mõlemad hakkasiwad üheteise üle naerma, mis juures Rinaldo oma kalli armukesele uueste mušu andis.

Theresia põgenes ehmatahes koopasse, kui ta kahte uhkes riides herrat oma poole nägi tulema.

Hele naer aga kutsus teda uueste koopa juu juurde tagasi tulema.

Alles nüüd tundis ta neid ära.

„Pealik, jelle juures puundub weel midagi!“ hüüdis Nikolo naerdes.

„Mis siis?“

„Habe! oodake aga, küll ma jellega walnis jaan!“ ütles Nikolo sealt kähku ära minnes.

Ta tuli warsti ühe wäikese toreda, musta wurrude ja ühe juure, jellejama farwa habemega sinna tagasi.

Rinaldo jeadis jeda omale kohe ette, nii et teda ükski inimene enam äratunda ei wõinud.

„See on tore, Nikolo!“ hüüdis Rinaldo. — „Seda habet pead ja mulle kinkima!“

„Kõige juurema rõõmuga, pealif. Meie peame üleiuldse fäherdusi asju omale muretjema.“

„Wäga õige! ma tahan selleks tarwilisi käskusi anda, nii pea kui teised mehed wäljast tagasi tulewad.“

Eht Roja esmalt küll selle wastu seisib, et neid wurrusid oma rooja huuldele suruda, andis ta selleks wiimaks aga ometegi järele.

„Aga, minu pojake wõi wennake — milleks peame meie kind küll ristima? — ma mõtlen, omaks nooremaks wennaks! aga kuidas on siis lugu ratsajõitmisega?“ küsis Rinaldo.

„Ratsajõitmine? kas meie sinna siis mitte jalgfi ei wõi minna?“ küsis Roja imetledes.

„Ei!“ naeris Rinaldo. — „Meie ei tohi oma kõrge seisuse wastu mitte teha. Ma olen kind ju ometegi hobueesli selgas näinud jõitma. — Tuhat jat uline! see loom on ju praegu alles jään!“ hüüdis ta hästiselt.

„Meie hobueesli?“ küsis Roja.

„Ja muidugi, kallikene — eht palju enam wennakene, milleks meie nii jõbralikud oleme ja teda jeda sealt omale kaaja mõtjime, sest et meil looma hädapärast tarwis läks. Küll isa Bono omale selle asemele ühe teise muretjeb. Näed ja, kui hädaste teda meile nüüdi waja on. Kas ei saaks meie sellega mitte proowi katjuda teha?“ ütles Rinaldo Nerot oma juure kutjades, et hobueeslit sadulasje panna.

Ja eht küll Roja jällegi selle wastu pani, täitis ta wiimaks ometegi Rinaldo soowi.

Et neil jõiduloomi rohkesti käepärast oli, siis mõtjivad nad jeltjis nõuks, ühte pikemat ratsajõitu ette wõtta.

Anna ja Theresia, kes weel oma jalgagi hobuse selga ei olnud tõstnud, pidiwad nendega nüüd ühes jõitma.

Pealif istus juba oma toreda hobuse selgas, kes rahutumalt jalgega maad kraapis.

Seal jõitis ta Roja oma hobueesli seljas sinna ja jäi Rinaldo hobuse kõrwa peatama.

„Oi, oi, Roja, ja oled ju üks tubli ratsutaja,“ naeris Rinaldo. „Kui see sulle meeltmõõda on, siis asume peagi teele, et õhtuks aegjaste koju tagasi jõuda. Kes teab, mis selle tatistuseks homme wahela wõib tulla!“

„Kuidas sina soowid, minu Rinaldo, wastas Roja õrnalt.

„Siis oleks see selleks küll parem. — Nüüd aga ärge jõitke meist liiga kaugele!“ hüüdis ta Nero ja Nikolo poole tähendades, kellel sellega tegemist oli, et mõlemaid naisterah-

waid oma loomade selgas hoida, et nad sealt maha ei pidanud kukkuma.

„Meie aga võime ilma miski kartujeta maanteele jõita,“ ütles ta ennast Roja poole pöörates — meid ei saa seal ükski inimene rõõvliteks pidama,“ ja oma seltsimeestele head elu soovides jõitis ta sealt Rojaga minema.

Roja oli ennast omas uudes elus täiesti ümber muutnud. See hädasohtlik otjus, et ta oma armsamale nüüd pärijeks pidi jääma, oli temale küll esmalt rasket võitlust valmistanud, aga hädaste oli ta sellega ühte läinud, siis ei hoolinud ta ka välisest maailmast jeda kõigewähemadki enam. Ta tahtis nüüd weel üksi oma armastujele ja armukejele elada ja sellest rõõmu maitsejeda.

Mureta ja rõõmsalt jõitis ta nüüd jelle mehe kõrvas, kes tema armastust ühe nii kõrgele waimustujele oli suutnud upitada, et ta jeda kõik otjegu pimedast peast täitis, mis ta tema käest aga nõudis. Ta waatas tema, kui ühe kõrgema olemuse peale ja oli jelle peale mõeldes ütleмата õnnelik, et ta nüüd tema pärast oli.

Sähardused mõtted ja arwamised täitsiwad tema hinge, kuna Rinaldo jalajaid pilkusi tema peale lõi, mille tõttu ta Roja ümbermuutmise üle niisama rõõmus oli.

Nad ei lausunud tiikil ajal sõnagi; nende mõtted oliwad nii magujad ja kõdistawad, et sinna sõnu enam tarwiski ei olnud.

Korraga nägiwad nad kahte meest mööda maanteed oma poole tulema.

Rinaldo kihutas oma hobust kiirema jooksele.

Naerdes jõitis Roja temale järele.

Seal nägiwad nad, et need kaks munka oliwad, kellel Frantiskani munkade riided seljas oliwad.

Mõlemad mehed kandsiwad kahte suurt korni.

Korraga pöörafiwad mungad maantee pealt kõrwa ja hakkasiwad metja warjus, ülesse mägestiku poole sammuma.

Järgmisel filmapilgul aga seisis ka juba Rinaldo seal kohal, kust mungad maanteelt ära oliwad pööranud.

„Heida, wagad isad, kuhu teie tee läheb?“ hüüdis Rinaldo neile muudetud healega järele, nii et Roja imetledes oma armukeje peale filmi wiskas.

See aga naeris ja andis temale waitolemiseks märki.

Mungad tegiwad jeda kuuldes ja nähes, ime kurjad näod

ja pistiivad käed wöö alla, milleks nad oma korwid maha olivad pannud.

„Jäe jia, Roja,“ jojistas Rinaldo oma armukehele, kuna ta ise metja kihutas ja hobust munkade juures kinni pidas.

„Andke andeks, wagad isad, ma tahtsin teie käest midagi juhatust paluda,“ ütles ta ennast munkade poole pöördes.

„Siis rääkige, küll meie juba kuuleme!“ wastas wiimaks üks neist munkadest.

„Kas siin mägestiftus elab üks ütsiklane, nimega Donato?“ küsis Rinaldo edasi pärides.

„Elab küll! tahate Teie tema juure minna?“

„Ja muidugi! wõite teie mulle jelleks teed juhatada?“

„Teie oletegi õigel teel. Natukese maa pealt aga pöörake pahema käe tee peale, mis metja sisse läheb, siis saate Teie otsekohe sinna,“ wastas teine munk pilkawa näoga.

„Ma tänan teid! kas teie kodu siit weel kaugel on? teil näitawad raske korwid kanda olema.“

„Meie klooster on siit weel ühe tunni tee kaugusel, ülewel metjas!“

„Soo?“ naeris Rinaldo korraga omal loomulikul healel.

„Minu teadmise järele ei ole siin ümbruses mistki Frantsiskani munkade kloostrit olemas.“

Mungad ehmatasiwad jeda kuuldes kangeste ja silmitsefiwad hirmuga ratsalise otja

Korraga pööras Rinaldo ennast ümber ja hüüdis kaugele kõlawa healega: „Roja, tule ometi lähemale, meie olime wana tuttawatega kokku trehwanud!“

„Tuhat ja tuline kurat! tema on ju meie pealil ise!“ hüüdis teine neist munkadest Rinaldo juurde astudes.

„Tsinthio, Alwonjo, teie wagad Frantsiskanlased, kuidas saite teie nende kitletesse?“

„Saewas ja jee jeal on Roja, jee — jee — üsna tore fignor?“ (herra) hüüdis Tsinthio imetledes, kui Roja sinna tuli.

Rinaldo hakkas waljuste naerma ja hüüdis:

„Ja, ja, temale on nüüd habe kaswanud, jellest jaadit kui ta wöwliste hulka on tulnud!“

Wõlemad jeltimehed ei jõudnud Rinaldo ja Roja wale riiete üle mitte küllalte imetlema.

„Pealil, ja oled jelles ülitondas ütlemata tore,“ naeris

*) Rittel õhukene särgi moodi kuub, ehk pluusa.

viimaks Tjinthio. „Aga,“ ütles ta selle juures tõsiselt saades — „pagana pihta, jee nali oleks peagi väga pahaks mõinud minna —“

„Kuidas nõnda?“ küsis Rinaldo walju ja karmi healega.

„Pealik, meil on ju püstolid kaajas — ja teid oli kaks ja meid on kaks,“ vastas Tjinthio tõsiselt.

„Seda märkasin ma juba teie nägudestki, mähärdujed mõtted teil oliwad,“ vastas Rinaldo vihaseks. „mille tõttu mina ka teie juurde sihtasin.“

„Delete teie siis lausa mõrtsukateks hakkanud, et teie iga teekäijale kohe kuuli jüdanest tahate läbi lasla? kas ma selleks mitte küll ei ole keelanud, et teie asjata werd ei pea walama? Oh kui pahaks ei oleks jee nali mõinud minna? või oli teil siis tõega jee kuri nõu, et teie kui mõrtsukad, ühte inimest ilma teadmata maha tahtsite põmmutada?“

Rööwolid ei lausunud selles piinlikus olitus jónagi.

„Wastake!“ hüüdis Rinaldo püstolit wõõralt tõmmates ja nende peale sihtides.

„Zumala pärast, Rinaldo, mis tahad ja teha? hüüdis Roja ehmatanult, kätt tema poole wälja sirutades.

„Wastake!“ hüüdis Rinaldo teist korda.

„Pealik, jee on tõsi, meil oli küll jee nõu,“ ütles Tjinthio maha lööbunud silmadega,

Rinaldo pistis oma püstoli uueste wõõralt alla ja ütles pool kurrwalt: „Wõi jeda wiiji täidategi siis teie minu käskusi!“

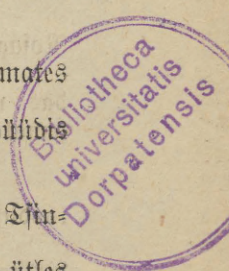
Rööwolid tõstiswad käed püsti ja hüüdsiwad: „Meie oleme nuhtlust teeninud, pealik, mida meie ka heameelega tahame lenda, kui jee ka meie surm oleks; meie palume aga, anna meile jeda seeford weel andeks, sest et jee nõu ka weel ei olnud täide jaadetud, kuna meie selle üle eht weel oleks järele mõtelnud, kui ja rahulikult oma teed edasi oleksid läinud.“

„Minge koju, küll meie selle üle pärast räägime, kui ma tagasi tulen!“

Nende jónadega pööras Rinaldo ringi ja jõitis Rojaga jónalausumata edasi.

„Kallitene!“ ütles Roja rääkima hakates, „ühes jähärdujes wihas ei ole mina kind weel ilmaski näinud; miks pärast teed ja jeda?“

„Roja, kas ma jeda sulle juba ei ole ütelnud, et seadus ja korralik olit minu meeste seas peab walitsema? just selle pärast peangi mina wali olema!“

„Aga nad jaavad jelle läbi minu vastu kurjaks ja find wiimaks koguni weel põlgama hakkama — ja —“

„Ei, ei, minu kallike, waid nad jaavad mind jelle tõttu jeda enam armastama ja minu sõna kuulma, sest õigus ja jeadus aratab inimest lugupidamisele ja sõna kuulmisele, millest wiimaks weel kindel armastus wälja kaswab. Ma loodan, et need mehed peagi minu eest kas tulest ehk weest jaawad läbi minema, kui mina neid käsün!“ ütles Rinaldo naeruliku näoga, kuna ta õrnalt Rosa kätt wajutas.

Rosa jai jellega täiesti rahustatud.

Nad pöörafiwad jelle peale metja.

„Meie peame oma hobuste seljast maha astuma, Rosa,“ ütles Rosa, „sest et meie tee wäga kiinklikuks läheb, millest see parem on, kui meie loomi oma järel talutame.“

Nii kui ööldud, nõnda ka tehtud.

Rinaldo wõttis mõlemad loomad käefõrwa ja hakkas Rosaga edasi minema.

Rinaldo ei kirjeldanud oma armukejese jeda jugugi, kuidas wana üfkillase elukoht pidi wälja näitama. Ta tahtis temale jellega ühte ootamata rõõmu teha.

Nõnda see ka oli.

Rosa inefles jelle üle fangeste, kui ta forraga toredat looduse pilti oma ees filmitjes nägema.

„Oh, fiin tahafün mina wäga hea meelega elada!“ hüüdis ta.

„Kas ka ilma minuta?“

„Ei, ei, ilma finuta mitte!“ ütles Rosa kähku wahela rääkides.

Nad oliwad jelle wahela peal juba kohale jõudnud.

Rinaldo fidus loomad ühe puu külge finni ja hakkas siis Rosaga üfkillase hurtjiku poole minema.

„Las mind aga üfki rääkida, Rosa, sest ja jaafid ennaft muidu wäga kergeste ära andma!“ ütles Rinaldo, kui nad juba lähemale oliwad jõudnud.

Nad leidfiwad wana üfkillast oma ufje ees istumast.

Kui ta wõderaid oma poole filmas tulema, tõufis ta pingi pealt üles ja läks neile auupakklikult wastu.

„Muulik ifa, meie tänane Zumalat, kes meid fiia on juhatanud,“ ütles Rinalda muudetud healega. „Meie oleme ära efkinud ja palume jelleks omale teed juhutada, mida teie ju muidugi tunnete.“

„Olge tere tulemast, auulikud herrad,“ wastas wana

üiskilane. „Teie joowi tahan mina heameelega täita, puhake endid enne aga wähe aega. Tahate teie ehk maewaks wõtta minu hurskust astuda wõi joowite jün wäljas —”

„Kui Teie lubate, siis wiige meid oma katuse alla; minu wend on ennaft wähe higistanud, milleks see parem on, kui ta tuppä warju alla saab.”

„Kuidas teie jeda aga ise joowite, minu herrad. Aga mina pean teile jeda juba ette ära üttelema, et mul üks haige naesterahwas hurskus on.”

„Üks haige naesterahwas?”

„Jah, üks waimuhaiglane. Aga ma loodan jeda Zumala armu ja abiga, et see nulle korda saab minema, teda terveks teha.”

„Zumalale olgu tänu!” hüüdis Roja hägedalt.

Rinaldo filmawaade aga manitjes teda etteaatmijele.

Wana üiskilane astus eeli ja teijed tema järele tuppä.

Kad leitiwad toast kaks noort tüdrukut eest.

Roja tundis nendest koge Nanni ära.

Ta pidi jelleks kogu oma jõudu kofku wõtma, et ennaft tundmataks hoida.

Rahwatanud näo ja wõera waatamisega, istus Nanni laua ääres ega teinud wõeraid jissjetulijaid tähele panemagi.

„Kas see ongi see õnnetu?” küsis Rinaldo Nanni peale tähendades.

„Jah, herra!”

„Kuidas on tema nimi?”

„Nanni!” —

„Ei, mina ei ole mitte Nanni, waid mina olen Roja!” hüüdis noor neiü kui unest ülesse ärgates.

Rinaldo märkas jelle juures Roja kangel ehmatust ja kofkumist, milleks ta nõuks wõttis, jeda juttu nii lühidalt kui aga wähegi wõimalik, lõpetada.

Wana üiskilane aga jilitas jelle juures pehmelt Nanni pead ja jofistas temale pool kuulmataalt:

„Nanni, mis peale mõtled ja nüüd jälle?”

„Nanni, — Nanni” — ümijes haige ja waatas imetledes wana mehe otjas, mis juures tema wõeras waade ära kadus, kuna ta roidunult tooli peale jellajale langes ja iseenejes ümijes: „Ja, ja, mina mõtlejin jällegi tema peale!”

Seal langejiwad tema filmad korräga jeal olewa wõeraste peale.

„Wõerad herrad“ — pomises ta ja tõusis tooli pealt ülesse.

„Wii teda wälja õhu kätte!“ ütles wana Donato jelle teise seal olewa tüdrukule.

„Teie loodate siis jeda haiget veel terveks teha?“ — küsis Rinaldo.

„Ma loodan jeda, weel praegugi on uus nähtus ja lootus ilmunud. Ta mõistus hakkab aeg ajalt juba tagasi tulema.“

„Noh, Jumal lasku Teie lootust täide minna!“ ütles Rinaldo liigutatud healega.

— „Nüüd aga tahaksime meie siit jälle minema hakata, et enne õhtut kuskile võimajale võitjime jõuda, kas Teie ei tahaks nii lahke olla ja meid wälja maantee peale juhutada?“

„Selleks olen mina heameelega walmis.“

„Jumal olgu tänatud, Rinaldo, tema saab jälle terveks!“ hüüdis Roja, kui nad juba maantee peale olivad jõudnud ja kahekesi kõrwu sõitsiwad.

„Jah, Jumal olgu jelle eest tänatud!“ wastas Rinaldo palju kergema jüdamega.

Alles nüüd wõis Roja täieste õnnelik ja rahul olla.

Dh misjuguist muudatuist ei olnud küll mitte „armastuse wägi“ nende mõlema tüdruku kohta täide jaatnud! —

Üheksas peatükk.

Müttamine.

Tagajäimeksu teel sai mõlema armastajate wahel räägitud. Nad sõitsiwad kiirelt, et enne õhtut koju jõuda. Seal märkas korraga Rinaldo, et Roja üsna wäsinud ja roidunud oli.

Ta pidas selleks oma hobust kinni ja ütles: „Roja, meie oleme nüüd jälle oma mägestiku riiki tagasi jõudnud, nii et meil miski hädasõhtu enam karta ei ole. Sa näitad nii ütle-

mata wäsinud olema, jellepärast tule ja istu minu hobuse selga." Sügaw punastus ja häbelik naeratamine jaiwad temale selle wastuseks. Rinaldo tõstis armukest oma hobuse selga, sidus hobueeslit oma hobuse juu kõrva, pani pahema käe Roja piha ümber, kes ennaft tema rinna najale jurus, mis peale nad tajafesti edasi jõitfiwad. Ühte kui üks kuningas ja õnnelikum kõige õnnelikumateft, nii jõitis ta oma ilusa kallisejega oma jelle kordje pealinna.

"Kas meie mitte kahetfufe wäärt ei ole, Roja," jõistas ta tajafesti.

Roja lõi omad taewa karwa filmad ülesse, milleft hõõgaw armastufe tulufene temale wastu hõõgas.

Tajafesti tõstis Rinaldo waltis wurrud Roja pealmiije mottade pealt eemale ja andis temale südamelikult juud.

Päite oli juba looja läinud, kui Rinaldo ülesie kalju mägestikku jõudis.

Ta pidas uueste kinni, kuna armstajad waated üle toreda loodufe mängu lendafiwad, mis neile filmi paistis, mille üle nad endid märkja rõõnuftafiwad.

Omas tundmuste jaladustes, jäiwad nad jeda waadet kauats ajats filmitfema, kinni nad tuntud healte toonil omast ilmi unistamijest ülesse äratatud jaiwad.

Wiilaks, nende truu koer kargas rõõmja haukumijega nende juurde.

Druu koer oli oma nööri otjast, millega ta kinni oli siutud, lahsti mõistnud peasta ja koopast wälja jooksnud.

Temal ei olnud jelleks miski tundmist tarwis, et oma peremeeft ära tunda. oleks jee küll ei tea misfugufes wale riides olnud.

"See on üks õnnis loodufe omadus, jee — truudus!" — jõistas Roja oma armukejele.

Waitfjelt jurus Rinaldo teda oma rinna wastu.

"Armastus ja truudus, Rinaldo!" —

"Seda küll, Roja, armastus ja truudus!" kordas Rinaldo.

Selle peale lasi ta oma armukest tajafesti hobuse seljast maha libijeda, kargas siis ije tema järele, mis peale nad käi käes oma koopa poole hakkafiwad astuma.

Wiilaks kargas rõõmja hüppamijega nende eel.

Seal tuli ka juba Altawerde ja lähemal filmapilkudel Therefia Amaga, neile wastu.

Eht küll naefed koju tulijatele rõõmja nägude ja naera-

tamifega vastu tulivad, tegivad mehed siiski, kui Rinaldo nende hulka astus, taunis tõised ja kartlikud näod.

Mõlemad süüalused, Tsinthio ja Alwonjo seisisid nõrgus peadega nende keskil.

Oh kuidas läksivad meeste näod rõõmsaks ja meeled lahkeks, kui Rinaldo lahke näo ja rõõmsa tere tamifega sinna ilmus ja naljatades mõlema kurjategijate peale tähendades, rääkima hakkas: „Miks teie seal kui wae sed patused seisate, just kui oleks teile papp põrgu soojaks kiitnud? Ja, jah, jeda kõik teeb kuri südametunnistus! nõnda kui ma näen ja arwan, olete teie oma äpardust juba teistelegi rääkinud?“ —

„Jah, nõnda see küll on, pealik,“ ütles Alstaverde. „Ja nii kui ja jeda juba isegi näed, kahetsiwad nad oma kurja ettewõtmist kõigest südamest!“ —

„Seda loodan ja usun ka mina, milleks ma jeda asja juba ära olen unustanud ja andeks annud!“ —

Uhe juuline rõõmu hõiskamine sai selle wastuseks.

„Aga mis oleks teie siis ütelnud, kui need mõlemad mungad meisje oma kuulidega oleksiwad puutunud?“ —

„Pealik, meie palume find, ära räägi sellest asjast enam, see mõte on meie juba nii ütle mata hirmus, nii et meie omale ise need tina oad peaaegu läbi kihutaksime, mis meie teie jaoks olime määranud,“ ütles Tsinthio pool paludes.

„Ma usun jeda, Tsinthio. Teie saate sellest wiist õpetust wõtma, et see alati hea ja kasulik on, kui teie minu käskusi täidate. Müüd aga olgu see asi lõpetud!“ —

„Meie pealik elagu, hurraa!“ möirgasiwad rõõwliid täie kõrivedega.

„Müüd aga ütelge mulle, kuidas saite teie nende munga watti tesje?“ — küsis Rinaldo, kui mehed tule ümber oliwad istunud, kus naesterahwad õhtu sööki walmistasiwad.

„See sündis üsna lihtsalt, pealik; meie wõtsime need kahe Prantšiskani munga seljast“ wastas Tsinthio, — „aga maksime nende eest ka raha!“ — ütles ta kähku sinna juurde lijades, kui ta Rinaldo otsaesist kortju nägi minema.

„Wõi nõnda!“ naeris Rinaldo. „Mis ajas teid aga siis jelle naljaka mõtte peale?“

„Sinu eilne ülikond!“

„Noh, et waata aga, jeda ma kiidan! nõnda on jee ka õige, et inimene kõiki asju hoolega tähele paneb. Muudugi olete teie jelles mundris ka kõigist tähele panemata jäenud“

"Täiesti, pealik. Meie saime jelle tõttu omad kaubad poole hinnaga osta!"

"Tubli, see on mulle meelepärast!"

"Mõlemad rõõvlid olivad jelle kiidu üle ütle mata uhked, nii et nad oma endist äpardust täiesti ära unustasivad."

"Noh, mis uudist siis muudu kuulda? kuidas lastusite teie omast jeltimeestest? ja kuidas käis teie käsi?" küsis Rinaldo edasi kõneledes.

"Pealik, kas ja meile enne veel midagi meelehead ei taha teha?" küsis Nikolo.

"Ütle aga wälja!"

"Meie palume kind omaale ütelda, kuidas sinu teekäik läks?"

"Ah joo — jeda mõtle sin ma juba iegi!" wastas Rinaldo jõbralikult.

"Mina tean jeda juba ette ära, mida teie teada tahate. Noh, ma toon teile selleks üsna häid sõnumid. — Nanni jaab peagi täiesti terveks saama!"

"Need sõnad tegiwad rõõvlid ütle mata rõõmjak, nad olivad endid jelle waele tüdrukut üle ütle mata kurwastanud."

"Tahad ja teda pärast jälle meie juurde wõtta?" küsis Nikolo.

"Ei, ei!" wastas Rinaldo. "Selle üle saan ma pärast nõu pidama."

Wähe aja pärast ütles ta uueste edasi rääkides: "Ma pidin ühe peaaegu üsna ära unustama, mis niipea kui see aga iganes võimalik on, muretsetud peab saama. Teist jaab wist teegi homme linna minema. Kes teab, ehk tulen ma ka ise sinna. Meil läheb nimelt sõjariistu rohkem tarwis: püstolisi, mõdekasi, põue odaasi ja muud sellesarnast kraami."

"See trehwar üsna toredaste, pealik" — ütles Altwerde wahete rääkides. "Ma olen täna midagi uudist kuulnud, mis meie kohta wäga kasulik wõib olla!"

"Noh, et räägi siis!"

"Ma käisin täna Korea linnakeses, ühes joogimajas ja kuulsin seal wõderaste juttu, et ehk midagi tähelepanemise wäärilist kuulda, nii et ma sealt juba minema tahtsin panna. Seal astus korraga üks kõhnetu ja wäike herrakene uksest sisse ning ruttas ahwi moel laua äärde, kus mõningased auusamad mehed istusiwad. Need wõtsiwad herrakest pillawa naeratamisega wastu, ja niipea kui tema istet oli wõtnud, tegi üks neist laua wõderastest temaga juttu: "noh, minu armas herra kirjutaja, mis uudist on teil siis meile jälle teatada?"

"Do, wäga palju, minu herrad!" wastas kõhnetanud herrafene pool piriwääl healel.

"Wõi üsna palju?" naeris küüsi.

"Ja muidugi, wäga palju!" wastas wäike mees.

"Noh, ega need ju ometegi mõned ameti ajaladajad ei ole?"

"Jah, üsna juured ajaladajad, milledest dieti rääkidagi ei tohi."

"Aga, herra kirjutaja; meie oleme ju ometegi oma keefil!" ütles üks teine laua wõeras tõijse näoga.

"Üsna õige, üsna õige, minu herrad! muidu ei oleks ma jellest ju mitte ühte sõnagi lausunud," krääkus kirjutaja herrafene.

"Noh, et laske siis oma juurt uudist ükskord kuulda!" ütles üks kolmas sinna wahale rääkides.

"Teie juupidamise üle kindel olles ujun ma jeda kindlaste, et jõda warsti tuleb!" ütles kirjutaja ajaliku sõjastamisega.

"Miks pärast, jst et meie kõige kindlamal rahu ajal elame!" hüüdis üks jämeda kõhuga herra karedalt.

"Hm, jeda ei wõi meie jugugi mitte teada; mis mina aga tean, jeda mina tean!" puhkes wäike kirjutaja herrafene.

"Noh, et ütlege jeda siis üks kord, mida teie jellest siis teate ehk kuulnud olete?"

"Tuhad ja tuline, Altawerde," ütles Rinaldo wahale pörutades; "Sa oled nende juttu ju üsna pähe õppinud; aga kas ja mitte pea jelle peaaaja juure oma jutustamisega ei jõna?"

"Üsna kõhe, ma olingi juba jelle juures, pealik, jst kui ja mind jelles ei oles efitanud, siis olekid ja jeda uudist juba kuulnudki," ütles Altawerde edasi kõneledes. — "Nüüd pidi kirjutaja herrafene ometegi oma jüdame pealt wälja ütleva, mis tal hinge taga oli. — Salalikult firutas ta oma pead teiste poole ja sõjastas neile mõned sõnad kõrwu, millest ma aga aru ei jaanud."

"Noh, seal on nüüd kogu see supp!" ütles Rinaldo naerdes. "Sa ei jaanud jeda juurt ajaladust siis ometegi mitte teada?"

"Kannatust, kannatust, pealik. Ehk see kõhnetanud kirjutaja herrafene jeda küll nii tajakeste sõjastas, hakkas wana paks herra jeda kuuldes wälja healega naerma: "Ah, ah, haa, ja jellepärast pead siis juft jõda tulema, kui üks sõjariistade koorm meie linnaft läbi läheb, et paawsti meestele sõjariistu wiia? ah, ah, haa, kirjutaja herra, seal on teie mõtte kujutus

teile jälle ühte mängu mänginud, ärge laske ennaft asjata teiste naeruks teha!" ütles Altawerde ühtelugu edasi rääkides.

Nende sõnade järele tuli wäike wahe aeg. Jutustaja, kui ta kõik pealt kuulajad waikisivad.

"Miks pärast ei räägi ja enam edasi, Altawerde?" ütles Rinaldo wiimaks rääkima hakates, "ja ei ole oma juttu ju weel lõpetanud, jeda saan ma sinu wiimsetest sõnadest aru; ja tahad mind sellega küll wiist uudise himulikuks teha wana sõber? aga ära pane pahaks, sest et ma sinu uudise lõppu heameelega kuulda tahan, ehk sinu teadus mind küll juba erutanud on. Ma palun sind nüüd aga jälle edasi jutustada, ära lase ennaft jelle juures jugugi enam ehitada ma eilauju sinna wahale enam sõnagi, enne kui jaellega walmis oled saanud!"

Altawerde tänas pealikut sõbraliku silmadega; ta oli sellega täiesti rahuldadud. See oli nimelt tema nõdrem külg, et ta jeda ei wõinud sallida, kui keegi tema juttu segas ehk sinna wahale rääkis.

Raeratawa näoga hakkas ta edasi jutustama. "Et jee mind wäga uuitas, wõite teie juba isegi armata. Ma tõusin üles ja tegin ainaft wälja waatama. Selle juures wõisin ma nende juttu palju paremini kuulda. Kirjutaja herrakene oli eimejel filmapilgul selle üle üsna kohmetanud ja pool wihane, et tema uudiseid nii naerulikult kuulda wõeti.

"Ärge tehke ennaft nii naeruwääriliseks, kirjutaja herra ja ärge pange jeda pahaks, sest sõherduji sõja kraami saaduji tuleb üsna tihti ette, ilma, et jellepärast sõda peaks tulema. Kui juur on siis jee sõjariistade woor?" alustas wana paks herra uueste juttu.

"Üks koorm!"

"Kui paljude jaatjatega?"

"Ma arwan kuue paawsti soldatiga!"

"Teate, mis sõjakraam jee on?"

"Seal peawad püüfid ja mõegad olema!"

"Ja millal läheb jee koorm siit läbi?"

"Mehomme hommitu, wara. Meie peame meestele kor- terit muretsema, sest et nad siia üheks päewaks puhkama tahta jända," ütles kirjutaja herrakene.

"Seda pean ma ütlemä," naeris Altawerde, "et jee tea- dus, mida wäike kirjutaja jeal kirjeldas, mulle ütlemata head meelt tegi. Ma arvasin sellest kuulmisest küllalt olema, mille tõttu ma oma endise koha peale tagasi läksin, et oma klaasi tühjaks juua ja sealt ära minna. Kui ma parajasti oma jeal

olewat wõlga maksin, seal kuulsin ma, et wäike kirjutaja oma teist uudist hakkas kuulutama."

"Mina ütlen Teile, minu herrad, et see üsna kuulmata asi on!" alustas ta uueste oma juttu.

Ma tellisin omale weel ühe pudeli weini ja istusin uueste laua äärde. Seal jutustaski juba kirjutaja herra oma uut uudist, et üks juur rööwli jelts meie kõige lähemas ümbruses on."

"Ah, ah, haa, nüüd tuleb meie kätte kord," naeris Rinaldo. — "Noh, jutusta aga waguši edasi Altawerde, sest sinu uudised humitawad mind fangeste!"

Altawerde jutustas edasi: "See teadus tegi meeste meeled ütlemata erksaks. Rõitide seal olijate filmad ja kõrwad läkswad lahti, et wäike kirjutaja herra sõnu hoolega kuulda ja tähele panna, kelle nägu jeda nähes ütlemata rõõmjaks läks ja ta hakkas siis kõrgendatud healega oma poolele jäänud juttu edasi puhuma:

"See kõige kenam on, et nende pealik üks noor poisikene, Dstiala, nimega Rinaldo Rinaldini peab olema."

"Üks noor poisikene?" naeris wana paks herra. — "Noh, selle amet jaab küll wiist peagi lõppenud olema!"

"Kannatage aga!" naeris wäike kirjutaja herrakene. — "Selle poisikese isa on jeda lugu ise kõrgema kohtutele teada annud: lähemal ajal jaada jolbatid neid mägestikku tagaajama jaadetud, et neid poisikese kahjututumaks teha."

"Selleks olin ma jeda juba küllalt pealt kuulnud, sest kui ma linna weel kauemaks oleksin jäänud, siis ei oleks ma ennast jellest enam tagasi hoida juutnud, et ma selle armetuma kirjutaja herrakese kaela mitte tagurpidi ei oleks keeranud, kui ta jähärdusel wiisil nõnda weel edasi oleks kõnelenud!" ütles Altawerde oma juttu lõpetades.

"See on kahju, Altawerde, ma oleksin heameelega weel jeda kuulda tahtnud, mis nad meie tegude üle räägiwad."

"Seda ei taha ma teile praegu jutustadagi, sest see wilets waletas seal kui ront!" ütles Altawerde. — "Dstiala põletamine ja meie Bono juures wõderuskäik, jai ühel jähärdusel wiisil fujutud, kui oleksime meie elusjad kuratid ja sina, pealik, wähemast Beeltsehub, kuna sind jellegi pärast nii ütlemata naeruliseks tehti. Duhat ja tuline, pealik eht mul jelle kohta küll midagi ütlemist ei ole, aga kui mina sinu ajemel oleks, küll ma jelle mehikese kõrwad tuliseks teeksin!"

"Ara pahanda ennast jelle üle nii wäga, Altawerde!"

naeris Rinaldo. „Ma tänan sind kõigest jüdamest jelle ilusa jutustamise ja teaduste eest! Küll kõik muu asi juba iseenejestki saab forda jaadetud.“

„Pealik, ka minul on teile midagi uudist jutustada,“ ütles üks teine rõõwel.

„Siis räägi, Sebastiano!“ käskis Rinaldo.

„Ma olen kuulnud, et umbes kaheksa päeva pärast üks juur elu ülesse pidamise tagawara, Benedikti ordu wendade flooftrisse, siit meie lähedalt mööda peab jaadetama!“ ütles rõõwel.

„Meil on praegu selleks tagawara küll!“ wastas Rinaldo.

„Ala mitte weini, pealik,“ ütles Tjinthio, — „jest need paar pudelit, mida meie juure waewaga omale saagiks jaine, ei saa kuigi kaugele mõjuma. Üks jähårdune flooftri moon on väga tähtjas, jest et seal kõikjugu — —“

„Hea küll, Tjinthio — küll meie selle üle veel nõu saame pidama, mis jelle juures teha on. Kõige pealt peate teie mulle aga jeda ütlemä, kas teil veel tahtmist on mõneks ajaks siia jääda, wõi igatsejite teie siit ära minna? see saab meile siin tarbetawaks ja hädaohtlikuks jääma, nii kui teie jeda juba Martwerde jutustamisest isegi olete kuulnud. Sest soldatite wastu ei jääja meie ometegi mitte panna!“ ütles ta pool tõe pool naljatamisega.

„Meie seisame siin tahtmise ja käju all, pealik. Mis siin meelest hea, see on ka meie meelest hea!“ wastas Tjinthio.

„See on mulle hea ja armas kuulda Tjinthio,“ wastas Rinaldo lahke naeratamisega. —

„Jseäranis, et siinul, minu armas Tjinthio, jähårdused mõtted on, jest et ma sind ühe väga tähtja asja ajamiseks wälja olen walinud! Meie jääme kõigi häda ohtude tõttu siia ja ootame rahulikult Lodowiko tagasi tulikut ära. Siin Tjint-hio aga pead minu kirjaga Lodowikole wastu ruttama.“

„Nii kuidas ja käskid, pealik!“

„See tee käik saab sulle kaunis ränk olema, jest et ja aina mägestikku laudu pead edasi rändama, muidu ei wõi teie wastastikku trehwata.“

See saab siin kohta väga tähtis olema, kui ja ilma miski äpardujeta Lodowikoga teel kokku jaad.

Ära unusta meie äraräägitud pease sõna: „järsk tee!“ mitte ära, jest muidu on siin teekond ütleмата hädaohtlik, kui ja mitte koge Lodowikoga kokku ei juhtu. Ma soowiks, et

ja juba homme teele lähesjäd. Seda kirja jaan ma siis minu tätte andma, kui ja juba teele hakkad minema."

Tiintheio ütles ennaft jelleks kohe walmis olema.

"Homme hommiku wara!" otjustas pealik.

Selle wahpe peal oli õhtu jöök juba walmis, mida nad ject et õhtu ime ilus ja wagane oli wäljas koopa juu ees sõiwad.

Korraga hakkas Rinaldo walju healega naerma, mille üle kõik imetlesiwad

Seal küsis Roja; —

"Ütle meile jeda, mis üle ja nii kangeste naerad?"

"Ma pidin jelle hea nõu peale naerma, mis mulle nii ütlemata-hätkiste meelde tuli ja mida rahaga ei saa maksta. Ma tahan teile ühte ilust nalja ja rõõmu walmistada. Ja jina, minu armas Altawerde, jaad jelle paha meele üle, mida ja täna Koreos kuulsin, palju enam rõõmuštud, ject et ma jeda tõe näol tühišeks tahan teha."

"Seda mõtlešin mina" kohe, pealik, et ja jeda mitte nõnda jamuti ei jäta," ütles Altawerde hülgawa näoga.

"Nüüd pange jeda hoolega tähele, mida ma ette olen wõtnud, et teie rõõm pisut pitkemale wõiks kesta," ütles Rinaldo.

Rööwolid nihutasiwad endid pealiku poole.

"Kas teil teie wanu riideid weel alles on?" küsis Rinaldo Rinaldini.

See küsimine jai eitamišega wastatud.

"Duhat ja tuline, jellest on kahju!" hüüdis pealik, kuna ta aga kohe sinna juure lijas: "Seal peate teie küll kuskilt kuus wana ülikonda katsuma muretšjeda — jaab jee teil wõimalik olema?"

"Mina tahan neid muretšjeda!" hüüdis Alwonso.

"Hea küll! ja teie wanad püstolid ei ole ka enam palju wäärt?" küsis Rinaldo edasi pärides.

"Kui meil uusi ja paremaid oleks, siis ei oleks jellest miski wiga!" naeris Altawerde.

"Hea küll! nüüd kuulge minu nõu! ütles Rinaldo ja hakkas ühte keerulist lugu jutustama, mis tema omašt peast wälja oli audunud.

Rööwolid pahwatašiwad jelle lõpul juure healega naerma.

"Koh, mis arwate teie jelle kohta?" küsis Rinaldo naerdes.

"Dubli, ütlemata tore nali jaab jellest wälja tulema, mille üle meie endid kas katši jaame naerda!" hüüdisiwad rööwolid fooris.

"Aga neile kõigesuuremaks vihastamiseks, naeris Altawerde.
"Rahju, et mina sellest osa ei saa võtta?" pomises
Tsinthio.

"Baigista ennaft, armas Tsinthio — jee ei saa meile
mitte wiimjeks naljaks jäema," ütles Rinaldo laua äärest
ülesse tõustes.

Sähardusi rõnnusjaid päivi ja õõjid ei olnud rõõwritel
weel enne olnud, kui sellel lühikestel ajal, millal Rinaldo nende
juures oli, nii et Nikolost suurt lugu peeti, sest et ta selle
õnne peaalustaja oli olnud.

"Ma ütlen teile, et meile weel paremad ajad ja päewad
jaawad tulema! meie pealil on üks tuhat kunstnik, kes kõigiga
kohe walmis jaab, pange jeda aga tähele!" kiinitas Nikolo.

See lord ei rääkinud temale enam keegi wastu!
Järguimisel päewal sai Tsinthio ühe kirjaga Lodowikole
wastu jaadetud.

Selle peale läks Rinaldo alla orgu ja hakkas seal ühte
teist kirja kirjutama.

Enne kui ta jeda weel oli jõudnud lõpetadagi, tuli
juba Rosa sinna.

"Mis kirjutad ja seal, minu pealil?" ütles ta kelmliku
näoga "ja silmitses üle tema õla kirja.

"Wõid ja jeda wiisi siis lugeda?" küsis Rinaldo.

"Ja muidugi! ah, ja kirjutad seal oma wõerale isale?"
hüüdis ta.

"Jah!"

"Mis kirjutad ja temale?"

"Loe jeda kirja!" ütles Rinaldo paberi lehte tema
kätte andes.

Rosa luges, mille juures tema nägu ifka rõõmjamaks
läks. Wait olles andis ta kirja tema kätte tagasi.

"Dled ja sellega rahul?" küsis Rinaldo.

"Jah. — Aga mikspärast ei taha ja temale jeda kohta
teada anda, kus Nanni praegu on?" küsis Rosa.

"Sest et ma teda selle toore mehe kätte tagasi ei taha
anda!"

Rosa waatas oma armukejele terawaste otja.

Siis aga wiskas ta oma ilust pead tagasi ja ütles:
"Kas ja ka mitte minu wanematele ei taha kirjutada?"

"Ja muidugi, Rosa, kui ja jeda aga soowid! aga kas
tahad ka sina sinna paar rida juurde kirjutada?"

"Seda tahtsingi mina sind paluda!" ütles Rosa.

"Siis jõe ääres, minu kallile! siin on sul selleks tindi, sulge ja paberit ja müüid kirjuta, kuna mina oma kirja saan lõpetama."

Rosa tegi, kuidas Rinaldo teda oli käskinud.

Siis kargas ta sealt minema, et teiste naesterahvastega märgulaikimist õppida.

Rinaldo kirjutas ka veel omalt poolt mõned sõnad Rosa kirja alla, pani mõlemad kirjad kinni, ja laskis siis heledat viile healt kuulda.

Nikolo tuli jookstes sinna.

"Kas Alwonsio kodu on?"

"Ei vaid läks wana riide müüja Zuudi juurde, et sealt wanu ülikondasi wälja otsida!"

"Hea küll! kes on aga praegu jaadawal?"

"Sebastiano, Nero ja mina —"

"Saada Sebastiano siia!" käskis Rinaldo.

Mõne minuti pärast seisis nõutaw tema ees.

"Siin on lask kirja, mõlemad annad ja Ostias talupoja Bono juurde ära, kus ja ka piut selle järele wõid uurida, kuidas seal lugu üleüldse seisab. Ära laje ennast aga mitte ära tunda ega kinni wõtta; meie ei saa siin mitte ära peastma, kui ja ennast nende rumala talupoegadest lajes üleselüüja."

"Sellest pole kartust, pealik, küll ma nende lõugemeestele piisusest nina nipsu jaan lõõma. Kas ma sealt ka midagi kaasa pean tooma? mõned kanapojukesed, munad ja. —"

"Teda wõid ja küll teha; aga maksja nende eest raha!"

"Talupoegil ei ole igakord peenikest raha tagasi anda, ka tunrib see diendamine kaua, mis mulle jugugi meelest mööda ei ole. Eks teine ferd maksja jeda ühe korraga!"

"Noh, ära tee asja hulluks, ja mis see peaaigi on, ära laje ennast kinni wõtta!" ütles Rinaldo naerdes tema kätte kirja andes

Sebastiano läks sealt otse kohe teele.

Rinaldo aga jäi veel alla orgu. Temal oli jälle üks fuur paberi poogen ees, mille ülemel otjas seisis:

"Käinud ja seadused!"

Ta toetas pead küünasnuksi najale, julg paremas käes, istus ta kanges mõtetes.

"See ei ole jugugi nii kerge korda jaata, kuidas ma jeda mõtlešin —" pomises ta.

Viimaks ometegi hakkas ta kirjutama, ja peagi oli ta juba mitme paragrahviga valmis.

Ta luges neid veel kord üle, mis juures rahuloldaw naeratamine tema huulte ümber mängis.

"Ma tahan neid Rojale näidata!" ütles ta iseenejes, wiskas jule kõwa ja läts paberiga sealt minema.

Roja kargas temale rõõmsalt vastu.

"Mina trehwan juba üsna hästi märki!" hüüdis ta.

"Seda wõin ma juba arvata!" naeris Rinaldo.

"Sest mis ei peaks minu Roja küll mitte wõima õppida? aga ma tahaksin sinuga rääkida, on sull jelleks aega ja hingu?"

"Kuidas wõid sa jeda küsida, minu pealik, sinu jäoks on mul ifka aega! hüüdis ta naerdes Rinaldo käe alt finni wõttes.

Nad läksiwad ühe juure tanne alla ja istusiwad pehme sambla peale maha.

Rinaldo luges oma arumutejele jeaduse paragrahwid ette, mida ta oma jeltji jäoks oli wälja arwanud, mida Roja tähelepanelikult pealt kuulas.

"See on üsna mõnus!" ütles ta — "arwad ja, et need wõerad mehed, keda ja siia ootad tulema, ta jelle järele jaa-wad tegema? ja oled mõnes punktis ütle mata wali — kohe — jurma nuhtlus. Kas ja siis ühte inimest ühe nii tühja asja pärast kohe furnuks wõid põnnutada?"

"Kui ta üle meie jeaduste astub, mis temale jeda nuht-lust määrab, siis peab jee ka täidetud jaama!" ütles Rinaldo.

"Üksnes jähärduse waljusjega jään ma wõitjaks ja wõin oma mehi walitsjeda!"

Selle peale istusiwad Rinaldo ja Aldawerde hobuste selga ja sõitsiwad alla orgu.

Nad sõitsiwad maantee peale, mis Koreo linnakesse wiis, kust nad ka linnakesst filmasiwad, mis pealegi kaugel ei olnud.

"Aga, pealik, jee on üks kardetaw julgustükk, et meie linna elanikkudele nii ligidale tungime? —"

— "Tuhad ja tuline, enne kui linna poijid meie lähedale jõuawad, oleme meie juba kus jeda ja teist. Meie tahame jeda ümbrust piut lähemalt filmitsjeda!" ütles Rinaldo edasi sõites.

"Näed ja, jee tee kõwerik ei näita jugugi põlata olema!" ütles Rinaldo käega sinna poole näidates.

Nad sõitsiwad tähendatud kohta ja astusiwad hobuste

seljast maha. Altawerde jäi neid kinni hoidma, kuna Rinaldo metja jammus.

Natukese aja pärast tuli ta sealt jälle tagasi ja ütles rõõmsalt:

"See koht on parem, kui ma jeda oleks võinud arwatagi! Siit ei wõi linna ega linnast siia midagi ära näha; see mäefüngas warjab jeda täieste ära. Ja, jah, siit wõib jee näitemäng, mis meile juurt rõõmu jaab valmistama, peale hakata. Ah, ah, haa, jee jaab ihte põrgu müra ja kära tegema!"

"Sinu kuulsus on sellega siis põhjendatud. —"

"Jah, kui kuulsus rõõwli pealik, jeda küll!" ütles Rinaldo fibedalt, pööras oma hobust ringi ja hakkas tagasi sõitma.

Weel ei olnud wälja saadetud mehed tagasi tulnud, kui Rinaldo juba laagrisse jõudis. Lühikese aja pärast jõudis ka Alwonso juure riiete kumbuga sinna. Ta oli ennast kangeste higistanud ja ütles wanu ülikondasi küllalte olema leidnud, mida ta ära ostanud, kuna ta neid üffi aga koju tuua ei suutnud, waid jäolt.

"Siis wõta omale weel paar seltsimeest ligi!" ütles Rinaldo. "Teil ei ole nende asjadega täna jugugi tarwis siia tagasi tulla, waid minge Koroa maanteel, kus jee wäike mäefüngas wastu metja seisab, siisse peitu. Ma olen kolme puu külge märgid teinud, millest ma neljanurgelised koori tükiid wälja lõikasin. Nende puude juurest pöörake otsekohe metja, kus teile peagi paks padrik wastu tuleb, sinna tehke oma laager üles, kuhu ka meie teile täna õhtu sinna järele tuleme!"

Lühikese puhkamise peale hakkas Alwonso uueste linnastele poole kõmpima.

Wastu õhtud tuli ka Sebastiano õstiasjast tagasi.

Demal oli juur seljatäis kanu ja kuffesid, keda ta juba pea jägu lihemaks oli teinud.

Dema käik oli täiesti õnnistanad, kirjad isa Bono majasjse ära antud. Wana piimamees aga ei olnud weel õstiasjast tagasi jõudnud.

"Peale selle jõimasin ma talupoegadega wõidu nende häbemata rõõmlite üle. Mehed jülitawad tuld ja tõrwa. Nad istuwad kogu päewa kõrtjäs, kus nad põnewalt jolbatiji sinna ootawad tulema, keda piimamees linnast kaasa oli lubanud wõtta —"

"Noh jelleks wõiwad nad küll mõni aeg weel kõrtjäs oodata!" wastas Rinaldo. "Oled ja kuulnud, kuidas nende haawatudega lugu läheb?"

„Noh, need wanduwad ja joimawad teistega ühes. Wana Stehwano ja lejekš jäetud peigmees, ei taha enne puhata, kui ta jeda kelni oma käega ära on kägistanud, kes tema Theresia tema nina eest on ära näpanud.“

„Seal peab siis küll meie Nero hästi ettevaatlik olema!“ naeris Rinaldo.

Nüüd aga wõite teie weel wähe puhata, õhtu lähme meie teele. Loomad jaawad kaasa wõetud, seadke jelleks kõik walmis!“

Esimest korda piduwad Roja, Theresia ja Anna, ilma ühegi kaitseta, kui üksnes Wiilakiga, koju jäema.

Õht Roja jelle juures küll kartust täis oli, ei lastnud ta jeda aga siiski mitte märgata, sest et ta juba nii kaugele oma mõtete ja arwamistega oli jaanud, et ta oma argtuse üle häbi tundis.

„Aga, minu kallis, ega sul ometegi midagi kurja mõtet jüdamine peal ei ole?“ sojistas ta, kui Rinaldo temaga jumalaga jättis, „ma palun sind, hoia inimeste elu?“

Naeratades wastas Rinaldo:

„Roja, kui see sinu kohta nii ütlemata hädasohtlik ei oleks, siis wõtaks ma sind heameelega omaga ühes kaasa, et ja ennast jelle nalja üle ka wõiksid rõõmustada, mis meil ees seisab. Ma tahan ühte tükki walmis mängida, mille üle kõige wiha tõttu, siis naerma peab. Ole rõõmus ja ilma meie peale mõtle mata, isna nureta, homme õhtuks oleme meie juba kõik jälle tagasi!“

Õhtune aeg oli juba kaunis hiljaks ja pimedaks läinud, kui Rinaldo oma jelttimeestega teele läks.

Tema oli ütlemata rõõmus, kuna ka teised rõõwliid rõõmsa naljatamisega edasi jannuwiwad.

Ka wanad riided oliwad kaasa wõetud jaanud.

Umbes kesköö ajaks jõudwiwad nad sinna kohta, kus Rinaldo weel alles täna hommikul Altwerdaga oli käinud.

Peale sinna jõudmist kuulwiwad nad koke Alwonsjo märquandmisi, kes neid seal juba mõned head tunnid oli ootanud.

Rinaldo tungis oma meestega metjapadrifusse.

Pijukeje laterna tule walgujel jaiwad riided üle waadatud, mida Rinaldo wäga pasjilifudeks tunnistas. Seal oli tuus täit ülikonda, isegi teraw wilt kübargi ei pundunud jealt.

„Tore, ütlemata tore!“ hõiskas Rinaldo.

„Noh lapsed, nüüd jagan ma teile ka omad kujud wälja. Ma teen jeda jellepärast, et jee teile hästi meelde wõits jaeda.“

Honime saame selle plaani üle veel fard rääfima."
Nad istufiwad Rinaldo ümber, kes neile jeda fõif fätte
õpetas.

Meeste tuju läks jeda fuuldes ühtelugu rõõmsamaks.

"See tuleb juft teift, armjad feltfimehed, kui jee fõif
forda peab minema —" ütles Rinaldo. „Mina üffi ei wõi
jeda mitte forda faata, kuna minu auu fa teie auu on? Zeie
teate nüüd juba fõif mis teil teha tuleb. Fõif peab farma
pealt nii faama täidetud, kui ma jeda ette olen fujutanud, et
jellega afjata aega ei faa raijatud. Nüüd aga pange pead
maha ja jaege puhkama!"

Zeifel hommikul ufitas Rinaldo veel fõrraks omad
mehed üle, nii et neil jee plaan täiesti peas oli. Siis jai
Nikolo neift weerand tunni tee fangufele, wahji peale faadetud.

Zeijed läfjiwad maantee lähedale.

Hobueeslid oliwad puude külge firtud, fellel juured fo-
tid felgas. Nüüdes aga oliwad kuue mehele ära jägatud, iga
mehe jooks üks ülifond, mida need kuus rõõwlit kandfjwad.

Rinaldo üffi istus hobufe feljas.

Hommiku hakkas juba üle jõudma, kuna Nikolo weelgi
oma teatufega finna ei ilmunud.

Seal faatis Rinaldo Nero maantee peale fõgu jeda lugu
järele waatama.

Juba mõne minuti päraft tuli Nero tagafi ja teatas:

"Ma ufun ja arwan, et Nikolo tuleb. Ma nägin fõu-
gelt ühte meest fiiapoole tulema!"

Nõnda jee fa oligi; hädaste wõis kümme minutid olla
mööda jõudnud, feal feifis Nikolo nende ees ja teatas:

"Sõjariistade fõorm tuleb!"

"Nüüd ruttu igauks oma fõha peale!" hüüdis Rinaldo.

Rõõwolid ruttafjwad maantee ääre, kus nad wiimjete
puude tahta endid ära peitfjwad.

"Pange hõõlega jeda tähele, kui ma teile märki annan!"
ütles Rinaldo ja fihutas maantee peale, mida mööda ta tüüf
maad tagafi jõitis.

Selle wahje peal jõudis fa sõjariistade fõorm finna.

Kuus fõldatid, kes faatjaks oliwad, istufiwad rahulikult
fõorma otjas, kuna hobuste ajaja fõorma fõrwas käis.

Nüüd tuli wanfer mäe weeru ja tee feeru fõhalt nähtawale.

Rõõwlite warjupaiga fõhal peatas ta oma hobuft, ja
tegi, kui fardaks hobune wanfert.

"Pidage ometegi finni, ehk tõmmate wahje fõrwa, feft

minu hobune on ütle mata peru, ta võib mind väga kergesti ära lohtuda!" hüüdis Rinaldo voorimehele.

See pööras oma hobust maantee kraavi poole ja jäi seisma.

Sel filmapilgul tõmbas Rinaldo oma hobust järsku teiste hobuste peale. Need löivad lohtuma ja kargasiwad kõrva — wanker weeres selle juures maantee kraavi. —

Seal kõlas tajune wilistamine.

Ühe hüppamisega kargasiwad rõõwliid puude tagant wälja.

Zga üks neist kargas ühe ehmatanud ja waturabelema soldati kallale.

Üks hoidis hobused finni, teine kargas voorimehe kallale, Mõne minuti pärast juba lamasiwad kähst ja jaluft finni ju tud soldatid maantee kõrwal maas.

See kõik oli nii ütle mata ruttu ja karmesti jündinud, nii et mehed jellest dieti arugi ei saanud, kuidas jee oli tulnud.

Rinaldo kargas oma hobuse jeltast maha ja hüüdis: „Poisi kejed, nüüd olete teie meie woli ja meelewalla alla, üks healtisemine ehk appi hüüdmine ja ma fihutan tema peast kuuli läbi. Teie elusje meie ei puudu.

Meie tarwitame üksnes teie kaupa, mida teil wankri peal on. Kannatage aga kõik rahulikult wälja, mida ma oma mehi kähstin teha. Jiis ei pea teie peade pealt juukse karwagi maha langema.“ —

Kõik rõõwliid seisiwad winna tõmmatud püstolitega wangi wõetud soldatite ees.

Witte ühte sõnagi ei tulnud nende huulte üle.

„Edasi, koristage wanker tühjaks, pange loomade jelga koormad ja jiis minema!“ kähkis Rinaldo.

Ruttu jaiwad sõjariistad wankrilt maha wõetud ja hobu eeslite jelga laotud, mille üle endid kõik kurwastasiwad, et neil jelleks nii wähe loomi oli. Poel koormat pidi wankrisje järele jäema.

„Nendeft jaab jee kord küll!“ naeris Rinaldo, — Nüüd aga tõstke wanker maantee peale.“

Wäheje upitamisega oliwad nad ka jellega peagi walmis.

„Nüüd aga jelle pea eelmärgile!“ naeris Rinaldo. — „Wõtte wangid riidest lahti!“ —

See kähk aga tegi soldatite jisje elu, mida nad misti moel omaga ei tahtnud lasta jündida.

Üks soldat pani jellele kõigeft jõust wastu.

„Kui ja filmapilt jeda enesega ei laje jündida, jiis jaab

ja ihe niisuguse maenitjuse ja mälestuse tähe, et julle eluks ajaks meelde jääb!" hüüdis Rinaldo oma kätt ülesse tõstes ja püstoliga soldati peale sihtides.

"Laske mind maha! jeda häbi ei kannata ma aga mitte!" hüüdis soldat.

See oli teistele otse taga kihutajaks.

Nad hakkasivad kõik vastu rabelema.

Tee oleks võinud hädasohtlikuks minna, kui Rinaldo jels mitte nõu ei oleks leidnud.

Seal käis pauk ja kuul lendas vastupanija soldati käe warrest läbi.

See aitas.

Mõne minuti wäلتusel olivad soldatite riided seljast maha kistud ja nad ise uueste rõõwlitest kinnijutud.

"Edaži, nüüd tõmmake omale ruttu soldatite riided selga!" hüüdis Rinaldo.

Naerdes wiskasivad rõõwolid oma riided kõrwale ja tõmmasivad soldatite mundrid selga.

Rinaldo pani ennaft nende ešimehe mundrysse.

Soldatid tegiwad jeda nähes suured jilmad.

Nüüd olivad rõõwolid endid paawsti soldatiteks muutnud. Omad riided wiskasivad nad sõjariistade kandjate hobueeslite selga.

Alwonjo ja Sebastiano, kes omas endistes riides olivad, pöörasivad jedamaid, oma koorma kandjate hobueeslitelga, metja jisse.

"Ja nüüd kolmandaks!" naeris Rinaldo. — Looge need wanad riided jia ja toppige need tublid itamaa kaitsjad nende jisse. Sina aga anna oma kuub ja kübar jia!" ütles ta ennaft woorimehe poole pöörates.

"Nikolo, tõmba omale jee woorimehe munder selga!"

Jällegi tahtsivad soldatid vastu hakata; kuna Rinaldo püstol neid peagi rahule jundis jäema.

Kui soldatid juba riides olivad, pisteti neile weel rõõwlite wanad püstolid ja pujs noad wöö wahale, wanad pool lõhkised kaabud pähe ja püha isa jójameestest olivad päris rõõwolid jaanud.

Nüüd saiwad nad uueste kõwaste finni jutud ja wanfri peale pitkali wijatud.

Woorimeest wins Nikolo tüft maad metja jisse, jibus teda ihe puni külge finni ja kästis teda jeal nii kaua oma peale

waguji oodata, kui ta tagasi tuleb temale kune ja kiibara jälle tagasi anaab.

Siis tuli ta teiste juurde tagasi, tõmmas piitsa ja ohjad kätte, pööras hobused ringi ja hakkas Koreo poole tagasi minema. Röövlid käisivad õiglaste soldatina mõlemil pool kõrwas.

Kõigil olivad meeled head ja siidamed röömsjad, et see wigur nii mõnufaste korda oli läinud.

Rinaldo sõitis wanfri taga. Tema oli üks tore soldat.

Nõnda läks woor edasi.

Linnafesse wärawas aga jaiwad wangis soldatitel, kes niisid aga wangiwõetud röövlid olivad riide tropid juhu toptud, aga nii, et nad läbi nina lahkesti hingata jaiwad.

Seda wiisi läks nende tee linna jisse.

Linna nõukogu maja oli kesk linna.

Neid oodati juba sinna tulema.

Kõhnetu kirjutaja herrakene seisis juba fogu oma ameti riides, ülemel trepi astmetel, mis nõukotta wiisivad.

"Näed ja, see ongi see kirjutajakene!" — sõistas Altwerde enmast Rinaldo poole pöörates.

See naeris.

Wanker jäi seisma.

Rinaldo sõitis kirjutaja herrefesse poole ja peastas oma hopuist trepi astmete juures.

Kirjutaja herrakene taganes paar jammu tagasi.

"Kas mul auu jaab olema herra bürgermeistriga rääkida?" küsis Rinaldo hägedalt. —

"Ei, waid mina olen Koreo linna nõukogu kirjutaja. — Meie kõrgeauuline —"

"Muretsjega mulle bürgermeister siia!" ütles Rinaldo hägedalt wahela rääkides.

Kirjutaja herrakene lõi üsna kohmetama. Ta tõmmas mültji peast ja kogeldas:

"Ma kahjatsen wäga, et meie kõrge heea bürgermeister haige on. — Aga mul on see auu, see aeg tema ajeme täitja olla."

"Seie? noh, ehk waata aga! noh, see on mulle ka üks puhas. Mul on üks wäga tähtis sõnum teile teatada.

Meie jaima tee peal, üsna siin linna lähedal rööwli-tega kofu. —"

"Sumal ole meie armuline! — meie kiidetud ja lugupeetud linna lähedal?" — hädalbas waene kirjutaja herrakene.

„Nõnda jee küll on. Meil tuli selle juures kange müttamine. —“

„Püha Ambrosius, jest püski on lastud? —“

„Ja kuidas veel, kuna meie aga rõõvlite peale jiski mõitu saime,“ — ütles Rinaldo edasi kõneledes.

„Kõi kõiki olete teie jurnuks lastnud?“ kädistas väike mees edewalt.

„Tühja kah, waid wangi oleme meie neid wõtnud. Uhe rõõwli käsi aga jai jiski läbi lastud. Nad lamawad kõik finniühtud, wantris!“

„Wangiwõetud?“ wantris — finniühtud? Püha Ambrosius, ehk on nende hulgas veel koguini jee rumal poisike, keda Rinaldo's hiiutakse?“ hüüdis kirjutaja isand rõõmu hõiskamisega.

„Kuidas nende kõikide nimed on, jeda ei ole ma veel küsinudki!“ naeris Rinaldo.

„Tõstke tekid pealt ära!“ käs kis ta oma mehi.

„Tekid jaiwad pealt kõrwale tõmmatud, millede alt inestaja kirjutaja isand rõõwleid nähtawale nägi tulema.“

„Püha taewas, herra ohwitser, kogu kuus meest“ jostistas kirjutaja imetlewa kohlumisega. „Just niisama palju mehi, kui teidki. Teie olete sellega juurt waprust ja mehikt meelt üles näitanud. Kas selle juures Teie soldatitest mitte ükski mees haawatud ei jaanud?“

„Mitte ükski; jest need memmed ei julge wastu hakatagi, waid lajewad aga ainult selja takka, kui mahiti jaawad!“

„Ja, jah, need on ütle mata argpüksid ja jala mõrtsukad,“ ütles kirjutaja isand põlglikult.

„Ärge jeda nii waljuste rääkige, kirjutaja herra. Waa data, kuidas nad jeda kuuldes wiha pärast filmi keerutawad! Müüid aga tehke mulle jeda meelehead ja laske need wõllarwad luku ja riiwide taha muretjeda, jest muidu mõiwad nad veel miski kurja jünnitada.“

„Tõega, tõega, just nõnda kuidas herra ohwitser jeda käsib!“ kädistas väike mehike. — Wangikoda on just rae koda all. Ma tahan filmapilt wangihoidjat jia kutjuda.“

„Ma lasen selle wahje peal omad wangid wantrist maha tõsta!“ ütles Rinaldo.

„Kas nad aga küllalt kõwaste finni on jütnud?“

„Selle üle mõite Teie üsna mureta ja julged olla; nad ei peafe meie küüjst enam ära!“ naeris Rinaldo.

Runa kirjutaja wangifoja hoidjat sinna tõi ja Rinaldo ebawangid wanfrist maha lasi tõsta, kogus sinna palju rahwast. Kõik tahtsiwad wangiwõetuid kurjategijaid oma filma-dega näha.

Kogu linn oli jelle tõttu kihamas ja käärimas.

Wäike kirjutaja isand jõudis jelle wahe peal juba sinna. Wangid saiwad soldatide abil wangi kotta tassitud.

Nad langeksiwad kui jurnud, naride peale maha.

„Teie mehed tahawad nüüd ju ka omaks puhkamiseks korterit jaada?“ päris kirjutaja ohwitserilt.

„Jah, kui see võimalik on, siis saatke neid ühte sõderaste majasse, kus nad endid jelle raske töö peale pigut wiidwad kojutada. Ma annan neile jelleks omast taskust — —“

„Ei, ei, herra ohwitser. Meie auus Koro linn on Teie ja Teie meeste wastu juurt tänu wõlga, et Teie neid wargaid ja mõrtjukaid kinni olete wõtnud — küll mina jelle eest hoolt jaan kandma, et neile weini ja jelle kõrwast ei saa puuduma, kuna nad weel wäikest rahalist kingitust peawad jaama.“

„Noh, kui Teie jelleks nii tänuksitud tahate olla, siis tänan ma Teid jelle eest väga. Noh, nad on jeda ka tubliste ära teeninud, sest et neil jelle juures tegemist küll oli!“ —

„Küll jelle eest juba muretsetud jaab!“ — Rinnitas kirjutaja isand uhkustades.

Soldatid hakkasiwad wanfriga sõderastemaja poole minema.

Rinaldo andis neile märki.

Altawerde jai jellest ka koe aru.

„Noh, herra ohwitser, nüüd jaab mul ka wiist jee auu olema, Teiega klaas weini ühes juua?“ — ütles kirjutaja küjides.

„Mitte ühte, waid ka kahte kolme, herra, kui jee Teile meeldib!“

Ühte kui mõni juur wõidumees, jammus wäike kirjutaja isandakene omast arwatud ohwitseri kõrwast läbi rahwa hulga, sõderastemaja poole.

Eba soldatid andsiwad tubliste wa' kāraka ja juupäraliste juhupistetele walu.

Kui jelle wahe peal aga sinna ühtelugu uudise himulisi pealt waatajaid kogus, nõudsiwad nad peremehe käest oma jänks ühte iseäralist tuba ja nimelt wastu hoowipealset, kust nad oma hobusi ja wanfert filmas wiisiwad pidada.

Uks niijugune tuba treshwas ka juft jaadawal olema, millest veel pealegi uks hoowi peal käis.

Nad nõudsiwad omale jõõki ja jooksiid millega nad parajaste arwasiwad walmis jaama, kuna nad endid kedagi paaril tunnil ei käskinud ekjitama tulla.

Hädaste oliwad nad oma jõõgi ja jooksidega juba walmis jaanud, siis hakkasiwad nad kõit üksteise järele sealt ära kaduma, nii et tuba wiimaks üsna tühjaks jäi.

Selle wahe peal oli Rinaldo kirjutaja isandaga juba mõned head pudelid tühjaks tühjendanud.

Nende jutt oli üsna loomulikult finniwõetud rõõwlide peale jähitud, iseäranis käis see selle kõige noorema kohta, kes käsiwarrest haawatud oli.

„See saab muidugi see häbemata, Rinaldo Rinaldini ise olema!“ kirrutas kirjutaja kindlalt.

„Noh, küll Teie temaga ju mõistate walmis saada!“ ütles Rinaldo. —

„Küll tema rõõwli amet temale nüüd igaweste meehest ära saab minema, sest see wõllaroog on peaaegu ühe mehe juba jurnuks lastnud ja kogu Ostjala küla maha põletanud ja tühjaks riisunud. Wõllas ootab teda juba!“ — ütles kirjutaja uhkustades.

„Ha et tal wangis hõlpu ei saa olema, küll ma selle eest hoolt saan kandma!“ — ütles kirjutaja veel juurema hooplemisega,

„Kui ta Teie käest aga putked mängima paneb?“ ütles ütles Rinaldo hooletumalt.

„Wõi putku paneb? meist käest ära jookseb? ei, herra ohwitser, sest, kes korra meie kiliiji on langenud, jeda hoiame kui raudpihtide wahel finni!“ ütles kirjutaja rusikaga wastu rindu liiies.

„No, noh, need mehed on aga kõige peale walmis; nad sauwad wangikodadeft ilma et keegi jeda juudaks seletada! ütles ohwitser kahtlajelt.

„See on meie juures hoopis wõimata!“

„Kõit on maailmas wõimalik, herra kirjutaja.

„Mulle tuli praegu üks häbituulmata rõõwlite temp meelde, mida ma kord ühest juturaamatust lugesin. Ma tahaks Teile jeda heameelega jutustada kuna ma ühte jalutuse sõitu aga mõttlesin ette wõtta,“ ütles Rinaldo. — Aga herra wõderastemaja peremees, laske minu hohust jelle wahe peal tallist wälja tuua ja jadulasje panna, et mul siis, kui oma jutuga walmis

Röömlipealik

Rinaldo Rinaldini

ilmub annete wiisi iga laupäewal. See on üks neist kõigepõnewamatest ja suurematest roomanidest, mis kaleski on ilmunud; et igatihel jeda kergeste võimalik oleks kätte saada, oleme meie hinna aga

12 kop.

ande peale seadnud. Suwitawaid ettekujutusi ei arwa meie jelleks jугugi waja olema.

Kes niid kohe tellib ja ostab, jee saab esimisejst numbrist peale, pärast enam ükshikuid numbrid ei saa osta. Selles mitme keelses, praeguses ilmuwas romaanis tulewad wäga tähtjad loud ette, mida meie hoolega palume tähele panna. See romaan ilmub paljudes annetes ja on esimine jellejarnane piltidega romaan Eesti keeles. Kes 1 rubla jisse maksab, saab 10 annet jelle eest järgi mööda ja kes postiga 1 rubl. 20 kop. rahas ehk postmarkides jisse faadab, saab 10 annet järgi mööda ilma isearalise posti kuludeta koju kätte faadetud 11 numbriga on ise ärawiijatel jälle 1 rubl. ja postiga koju kätte faadetud tellijatel 120 kop. 10 järgmise ande eest jisse maksta. Kes soowib, wõib ka 20 ande eest ette maksta ehk raha jisse faata. — Järgnew romaan on faada:

M. Kuusiku raamatukaupluses, Harju uulitsas nr. 46 Tallinnas.

Wene keeles:

Г-ну М. Кузикъ. Книжный магазинъ, Новая улица № 46 г. Ревель.

Palun tellimistega rutata, et anded kohe ära wõiwad faada faadetud.

Должено пенаурою. — г. Юрьевъ, 11 июня 1904 года.

Печатня Г. Мативена и А. Лаурмана.